

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 12 marca 2020 roku (sygn. akt V GC 1725/19) zasądził od pozwanego (...) w W. na rzecz powoda A. P. kwotę 1.028,67 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie wymienionymi w wyroku oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Ponadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.143,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 270,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 65,92 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł pozwany, zaskarżając go w części tj. w pkt I co do kwoty 106,01 zł, a w konsekwencji pkt III i IV wyroku (co do kosztów), zarzucając mu naruszenie następujących przepisów:

1. art. 233 k.p.c.,
2. art. 709¹ k.c.,
3. art. 509 § 1 i 2 k.c.,
4. art. 361 § 1 i 2 k.c.

Tezy apelacji zostały rozwinięte w uzasadnieniu środka odwoławczego. Na podstawie powyższych zarzutów apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie zasądzonej w pkt I wyroku kwoty 1.028,67 zł do kwoty 922,66 zł i oddalenie powództwa w pozostałym zakresie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu w postępowaniu przed Sądem II instancji według norm przepisanych, o ile nie zostanie złożony spis kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu.

Istota środka odwoławczego sprowadzała się, w swojej istocie, do dwóch zarzutów – błędnego naliczenia przysługującej poszkodowanemu stawki podatku VAT oraz zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania w wysokości przekraczającej poniesioną przez poszkodowanego szkodę. Mając na uwadze podniesiony zarzut co do przepisów postępowania Sąd Okręgowy odniesie się w pierwszej kolejności do niego, bowiem tylko prawidłowo ustalony stan faktyczny (w toku postępowania) może stanowić podstawę do właściwego zastosowania przepisów prawa materialnego.

Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w sprawie były w prawidłowe i zostały przyjęte przez Sąd Okręgowy za własne, bez potrzeby przeprowadzania na nowo oceny każdego z dowodów. Podniesione przez pozwanego zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego i procedury cywilnej w rzeczywistości zmierzają do polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Rejonowy. Są jednak niezasadne.

Jeśli chodzi o najbardziej rozbudowany zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. to należy wskazać, że jego skuteczne postawienie wymaga wykazania, że Sąd orzekający w I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie naruszenie bowiem może świadczyć o wadliwym dokonaniu przez Sąd oceny dowodów. Dla skuteczności zarzutu naruszenia regulacji art. 233 k.p.c. nie wystarcza więc samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie konkretnych przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając.

Apelujący nie sprostął wskazanym wymaganiom. Nie przedstawił też przekonujących okoliczności, które wskazywałyby na nieprawidłową, dowolną czy też dokonaną wbrew zasadom orzekania, ocenę dowodów Sądu I instancji.

W kwestii zarzutów odnoszących się prawa materialnego, a więc naliczenia podatku VAT, wskazać należy, iż nie znalazły one uznania Sądu odwoławczego. Powód w chwili powstania szkody nie był właścicielem pojazdu, jednak w świetle zawartej z (...) S.A. umowy leasingu to na nim, jako korzystającym, spoczywa obowiązek zachowania pojazdu w stanie nie pogorszonym, a w przypadku pogorszenia stanu rzeczy ma obowiązek przywrócić pojazd do stanu pierwotnego. Mając na uwadze fakt, iż powód ma prawo do odliczenia od podatku należnego kwoty podatku naliczonego przy nabywaniu pojazdu (50% podatku VAT), a także w trakcie eksploatacji czy napraw korzysta z takiego uprawnienia, nie sposób uznać, aby w przypadku odszkodowania za szkodę w pojeździe powód miał rozliczać się inną stawką. Odszkodowanie za naprawę samochodu będącego przedmiotem leasingu przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą powinno uwzględniać – co wskazał już Sąd Rejonowy, zaś Sąd odwoławczy opinię tą w pełni podziela i przyjmuje za własną – wartość tego podatku, bowiem w innym wypadku naruszałoby to zasadę pełnego odszkodowania, określoną w art. 361 § 2 k.c.

W tym stanie rzeczy, nie podzielając żadnego z zarzutów skarżącego Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację pozwanego w całości.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c., zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego wyroku pozwanemu do dnia zapłaty.

Sędzia Małgorzata Tomkiewicz Sędzia Wiesław Kasprzyk Sędzia Maciej Rzewuski (del.)

ZARZĄDZENIE

1. (...),
2. (...).

Olsztyn, dnia 7 lipca 2020 roku